

Halime Oguz tale ved modtagelsen af Ebba Strange-prisen

Taler

Halime Oguz
Pristager

Dato

1. april 2023

Sted

Comwell Hotel, 2023

Det værste er tavsheden. Når man ikke bliver set. Når ens vilkår negligeres. Når ens kamp end ikke kan udløse en hovedrysten.

Det er fraværet af anerkendelse.

Alle mennesker har brug for anerkendelse.

Alle mennesker har brug for at blive set.

Men anerkendelse kan som bekendt komme i mange former.

I en hvis forstand kan bebrejdelser mod én, rygter om en, anklager mod én – sågar en trussel eller måske et slag – være en form for anerkendelse.

En negativ anerkendelse, javel. Men dog en form for anerkendelse af, at man er i verden.

Som en irriterende flue, andre gerne vil daske væk...

Set i det lys kan jeg ikke klage over mangel på anerkendelse...

[...]

Men så er der jo også en anden – og langt mere behagelig – form for anerkendelse.

Det er sådan en som den jeg får her i dag. 1000, 1000 tak Pia.

Din ord rører mig dybt. Og jeg er meget, meget glad og taknemmelig.

[...]

Alle mennesker har brug for anerkendelse.

Og jeg tror at rigtig mange med indvandrerbaggrund savner anerkendelse.

For deres bidrag til fællesskabet. For accepten af deres plads og tilhørsforhold. For deres individuelle kamp for at skabe en ramme om deres liv, baseret på ligeværdighed. Her i Danmark.

Den kamp for anerkendelse tror jeg mange med minoritetsbaggrund kan genkende. Det er et grundvilkår.

Og SF har heldigvis altid været et parti, som har kæmpet for inklusion og anerkendelse.

Men det er jo ikke nogen hemmelighed, at der også er et andet aspekt af virkeligheden:

At der foregår en undertrykkelse, en diskrimination, en forskelsgørelse, en selvsegregering og en institutionaliseret ulighed internt i – desværre – store dele af de muslimske minoritetssamfund.

Jeg ved det. Jeg har levet det liv. Jeg har mærket det.

Og der går ikke en dag, hvor jeg ikke møder det på min vej.

Det kommer ind i min e-mail. Jeg ser det når jeg går på Nørrebro. Jeg hører om det til møder i foreninger og på krisecentre. Jeg møder det fra unge piger, som betror mig deres historie, når jeg holder foredrag...

Kampen mod den strukturelle undertrykkelse... kampen mod den religiøse praksis... kampen mod den sociale og kulturelle uligestilling, mod den forskel i pigers og kvinders muligheder og rettigheder...

... den må ikke – DEN MÅ IKKE – gå upåagtet hen.

Hvis vi ikke som venstrefløj ser... hvis vi som venstrefløj ikke anerkender den negative sociale kontrols grimme ansigt... så svigter vi de piger og kvinder.

Og vi svigter også de unge mænd, som ikke kan se sig selv i dét liv. Og vi svigter de unge mænd, som forsøger at agere, som miljøerne forventer af dem, og som sender dem på kollisionskurs med de danske skoler og uddannelsessteder, arbejdspladser og senere et normalt familieliv.

Og så svigter vi i realiteten også vores retssamfund. Vi svigter, at vi som borgere i dette land er lige for loven.

Vi svigter årtiers kamp for ligestilling og ligestilling mellem kønnene.

[...]

Hør her: Jeg bakker fuldt op om flere kvinder på ledelsesgangene og i bestyrelseslokalerne.

Jeg bakker fuldt op om lige løn for lige arbejde.

De kampe er reelle og værd at kæmpe for. Og det er der heldigvis mange ressourcestærke både mænd og kvinder der gør.

Men jeg kæmper altså for den lille pige, der som 9-årig skal tvinges i tørklæde, og som pludselig skal afskæres fra den bevægelsesfrihed, både inde i hovedet og rent fysisk, som hendes brødre har.

Jeg kæmper for den 14-årige, som familien vil sende til religiøs genopdragelse og omskæring i et eller andet sygt religiøst vanvid, i et dysfunktionelt samfund langt borte.

Jeg kæmper for den unge indvandrepige, som falder pladask for den søde danske fyr i 3.g. Eller måske falder – Gud forbyde det – for én af samme køn... og som ved, at den kærlighed er umulig.

Jeg kæmper for den kvinde, der som jeg selv, efter års pres fra familie og klan, ender i et ulykkeligt ægteskab og til slut må bryde ud af det igen.

Jeg kæmper for dem, der forsøger at vriste sig fri af spændetrøjen fra imamen, fra onklerne, brødrene, fædrene, mødrene, mostrene, søstrene som vil forsøge at vogte over din dyd og din renhed – uanset hvor meget du lider i den rolle som de har dikteret.

Jeg kæmper for de kvinder med minoritetsbaggrund, som fylder vores krisecentre, som må leve i skjul og under falsk navn, som mister kontakten til børn og familie, fordi en voldelig mand ikke kan tåle at du får en uddannelse, gerne vil på arbejdsmarkedet – og vil være ligeværdig borger i Danmark.

Jeg kæmper for dem, som reelt voldtages indenfor hjemmets 4 vægge, dag efter dag, fordi de ikke kan bryde ud og væk, fordi de ville stå med ingenting og med hele rygtesamfundet på nakken.

Jeg kæmper for dem, der bliver ramt af, at en tante i London, en onkel i Kabul, en fætter i Karachi, på sociale medier har fundet ud af, at du ikke går med tørklæde eller har klædt dig lidt vovet eller danset på en studietur, og hvor den globaliserede klan på splitsekunder kan få aktiveret sanktioner mod dig i Vollsmose...

[...]

I gamle dage var der en parole der hed, at ”ingen er frie, før alle er frie”.

Og ufriheden trives i vores indvandrer miljøer.

Vi kan godt tale det ned. Vi kan godt lade som om det ikke helt er sådan.

Men det er det.

Det tager mere end 30 underretninger, før et barn fra MENAPT-lande tvangs fjernes. Det tager 8 underretninger for et barn med etnisk dansk baggrund.

Og de tal fortæller mig, at vi alt, alt, alt for ofte og alt for længe har lukket øjnene for virkeligheden i minoritets-Danmark.

Det er jo ikke det samme som at der ikke findes andre former for ufrihed. Eller at ligestillingen er fuldbragt på alle andre områder.

Men det betyder at vi har en særlig udfordring her.

Og at de her menneskers ufrihed er skabt af parallelkultur, selvsegregering og et mismask af religiøse, kulturelle og patriarkalske traditioner.

Det hører ikke til i Danmark. Det hører ikke til i et demokrati. Det hører sgu heller ikke til i Iran, i Afghanistan, i Somalia eller noget andet sted. Det er bare ikke i orden!

For mig at se, så er det jo lige præcis dét den venstreorienterede ligestillingskamp og ideologikritik har handlet om:

At give den enkelte indblik i og redskaber til at frigøre sig fra tvang.

Og at vi som samfund skulle stille os på de undertryktes side.

Dét er min kamp. Og jeg er stolt af at have fået lov til at kæmpe den kamp i SF.

Og jeg er umådelig stolt over at få den anerkendelse i dag. Det vil jeg fejre. I dag.

Og i morgen er jeg igen lige så irriterende, kritisk, polemisk og debatterende som jeg plejer.

1000 tak!

Kilde

Manuskript modtaget fra taler

Kildetype

Digitalt manuskript

Tags

Socialistisk Folkeparti, Takketale

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/halime-oguz-tale-ved-modtagelsen-af-ebba-strange-prisen>